

sacram: institutam quidem illam esse à Pontifice; sed non à Sancta Sede.

Ita singulas Decreti partes arrodenz arguit ineptis, ac falsitatis, eā impudentiā, cui simili in nullo unquam observari potuit, saltē externā specie catholico, fortē nē hæretico quidem, antequam ab Ecclesiā communione recesserit. Neque hunc solummodo furorem prodidit in brevioribus illis contra Decretum animadversionibus, quas nimius dolor ex primo damnationis nuntio conceputus, & rationis attentionem quadammodo præveniens dictarit. Sed irreverentiam, & rebellionem prosecutus est majore lucubratione 138. paginarum in folio studiosius composita. Titulus est: *Paschasi Quesnel Ratio Fidei, &c.* Initium verò lucubrationis: *Sexennum est, Eminentissimi Ecclesiæ Principes, ex quo mea qualicunque operâ novis typis prodierunt in lucem Sancti Leonis magni Papæ Primi Opera omnia &c.* Mox ad Romanam censuram delapsus: „ De istiusmodi (inquit) Censura, eti iniquiore, jam tunc apud me statueram nihil querelarum in publicum emittere... nisi Theologi isti silentii nostri im patentes, dolentesque totum illum censura fragorem in auras prorsus abiisse, ad alia fulmina, fulminea inquam scripta, animum, dexteramque convertissent „.

Addit: „ plerosque Consultores rerum, istarum (ad antiquitatem, & eruditio nem pertinentium) cognitione perparum esse instructos, &, si qui sint in ea Curia peri ti, & gnari magis, ad istos librorum examen non deferri.

Pag. 17. „ Nec mirum, non cogitasse cogitationes pacis qui viam pacis non cognoscebat, quique jam tunc librum meum censorio gladio confixerant... in terea dum sagittant in occulto librum im maculatum.

Pag. 31. „ Cùm Prælatus ille, (à Quesnello ad complementum satyre confictus) ad amicorum unum, quicun eo tempore versabatur, conversus, En, inquit, nostrorum (Romanorum) eruditio nem, en quos Theologos, quos urbs habet ista Magistros: en quos patimur, patiunturque nobiscum universi Christiani orbis eruditii Censores, qui videlicet librorum, quos, tam audacter proscribunt, nē primam quidem paginam, vel de longè aspexerunt. Hæc cum refero non insultantis; sed commiserantis, ac dolentis animo referto. Optarem enim votis ardenteribus, ut, cùm de librorum confixione Romæ agitur, non solum Apostolicæ ipsius Sedi, Romanorumque Pontificum judicia... sed alia

etiam omnia, quæ illorum authoritatem, ipsiusque nominis vel umbram præ se ferunt, lenta, matura, omnis humani affectus vacua, ad strictas æqui, & veri leges exacta, ac librata essent: nē authoritas, & dignitas, cui parem nullus mortalium possidet, per inconsultas, ac præproperas censorum inferiorum censuras, hæreticorum sannis, ac risui pateat, ipsiusque etiam Catholicis non sine ratione stomachum insulsa confixiones moveant „.

Quæ dum in processu juridico ex Quesnelli manuscripto Procurator Fiscalis retulit pag. 338. sic meritò animadvertisit. „ Videmus hic summam impudentiam fermento Pharisæorum aspersam; illud autem quod paulò post inferius subjungit Quesnelli, ad Summum Pontificem orationem suam conver tens, omnium est impudentissimum, dum sic Pontificem atfatur: Tali judicio, Beatissime Pater, damnatae sunt lucubrationes nostræ, quo nec ipsas probatas vellem; cùm utrumque ab æquitate pariter abhorreat, cuius catholicus Theologus non minùs tem nax, & studiosus esse debet, quam veritatis. Totus est hic igitur Beatissime Pater, censurarum hujusmodi fructus, ut & hæretici patrocinent, & Catholicos exarment, & scriptores ipsos, quæ humana infirmitas est, ad Ecclesiæ Roma næ defensionem se gniores efficiant. Hoc etiam ex abundanti præstant, ut ii, qui à Catholica Ecclesia segreges facti sunt, & Curia Romana næ infensiores, in sua magis magisque protervia obfirmentur... Quid mirum igitur, Beatissime Pater, si apud omnes Christians gentes ejusmodi Decretorum in dies minuatur authoritas: Quæ ut in integrum restituatur, prorsus sperandum non est, nisi diligentius Romani Censores ab inferendâ catholicis Scriptoribus contumeliâ caveant „. Habemus præterea epistolam Quesnelli ad Pontificem, Authoris subscriptione certissimam, Superiori operi persimilem, nec minore compositam temperitate. In hac ita Sanctissimum Dominum alloquitur pag. 1. „ Nullus certè apud nos æqui, verique studiosus est, qui non modo festissime tulerit, talia Apostolicæ Sedi nomine, & autoritate Decreta emitte, perque universum orbem circumferri, in quibus tam parum Sanctæ illius Sedis honori, & existimationi consultum fuerit.

Pag. 8. ait „ Tali judicio damnatas esse lucubrationes nostras, quali nec probatas vellem, in laudem potius vertitur, quam in contumeliam. Sed